

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013201206
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013201206.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci navrhovateľa S., bytom v T., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, Leopoldov, Gucmanova 19/670, proti odporcovi Centru právnej pomoci, kancelária Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Hviezdoslavova 3, o preskúmanie rozhodnutia odporcu zo 17. júna 2013, č. 3N 3646/2013, č. RZ: 26571/2013, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2013, č. k. 25Sp/35/2013-12, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2013, č. k. 25Sp/35/2013-12 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 25. októbra 2013, č. k. 25Sp/35/2013-12 rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal a uložil mu povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 35 eur.

Napadnutým rozhodnutím odporca nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi (ďalej len „zákon o bezplatnej právnej pomoci“) vo veci zastupovania navrhovateľa v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) o sťažnosti pre porušenie ústavných práv v konaniach pred súdmi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca rozhodol v súlade so zákonom, keď veci navrhovateľa, v ktorej o priznanie nároku na právnu pomoc žiadal, mal za to, že nie je vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, pretože sťažnosti boli na ústavný súd podané po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“ alebo „zákon o ústavnom súde“). Neboli teda naplnené požiadavky zákona o bezplatnej právnej pomoci (§ 6, § 8) pre priznanie nároku.

O povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol krajský súd podľa § 2 ods. 4 v spojení s § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), vychádzajúc z toho, že sa na navrhovateľa nevzťahuje ani osobné, ani vecné oslobodenie od jeho platenia. Preto navrhovateľovi uložil poplatkovú povinnosť vo výške 35 eura.

Výrok o trovách konania krajský súd bližšie neodôvodnil.

Proti tomuto rozsudku podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250i ods. 2 OSP) odvolanie navrhovateľ. Poukajúc na všetky dôvody odvolania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Poukázal na rozpornosť odôvodnenie rozsudku krajského súdu, kedy na jednej strane krajský súd poukazuje na povinnosť účastníka konania rešpektovať zákonom ustanovenú lehotu pre podanie ústavnej sťažnosti, avšak adekvátnu povinnosť iných subjektov zaistiť, aby sa rozhodnutie včas dostalo do dispozície účastníka konania už neuvádza. Pritom včasné doručenie rozhodnutí účastníkovi konania je základom pre to, aby mohol riadne a včas využiť všetky opravné prostriedky, riadne i mimoriadne, inak vznikajú zo strany orgánov štátu zbytočné prekážky pre to, aby účastník mohol realizovať svoje práva, dodržiavajúc tak povinnosť rešpektovať lehoty.

Vo vzťahu ku skutočnosti, že pre konanie pred všeobecným súdom mu bol ustanovený advokát, ktorému boli rozhodnutia riadne doručované, uviedol, že tento advokát nebol ustanovený pre konanie pred ústavným súdom. Preto ani nemohol poznať navrhovateľov úmysel podať sťažnosť na ústavný súd a rozhodnutia mu urýchlene poslať. Do pozornosti súdu dal tiež možný stav, kedy advokát z objektívnych dôvodov (úmrtie, choroba, pracovné vyťaženie), alebo z dôvodu nedbanlivosti si neplní svoje povinnosti informovať klienta. Vtedy, ako už rozhodol Európsky súd pre ľudské práva, sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti jej prenesením na iný subjekt.

Označil za nesporné, že právo a povinnosť podať ústavnú sťažnosť prislúcha jemu, a nie jeho ustanovenému právnomu zástupcovi, z čoho vyplýva, že súdy mali primárne konať s navrhovateľom, a až následne s ďalšími osobami. Takto v prípade navrhovateľa súdy nepostupovali.

Tvrdenie odporcu o neodpustiteľnosti premeškania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti označil navrhovateľ za nepravdivé, pretože v prípadoch hodných osobitného zreteľa je možné zmeškanie tejto lehoty odpustiť. Vzhľadom na okolnosti, pre ktoré navrhovateľ podal sťažnosť v jeho veciach oneskorene, je zrejmé, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa, o čom však môže rozhodnúť jedine ústavný súd na základe žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty pre podanie sťažnosti, ktorá bude riadne odôvodnená. V tomto prípade však o tejto skutočnosti rozhodol už odporca.

Odporca sa v napadnutom rozhodnutí snaží predísť skutkové zistenia, ktoré môže zaujať len ústavný súd. Napadnuté rozhodnutie, rovnako ako rozsudok krajského súdu sú teda predčasné a právne neobstoja.

Súčasne dodal, že bude potrebné jeho sťažnosť rozšíriť o námietku porušenia práva na prístup k ústavnému súdu, kedy mu sporné rozhodnutia všeobecných súdov boli doručené až po lehote na včasné podanie ústavnej sťažnosti.

Na záver svojho odvolania zopakoval, že je výlučnou právomocou ústavného súdu:

a/ posúdiť, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa pre odpustenie zmeškanej lehoty na podanie sťažnosti,

b/ rozhodnúť, či došlo k porušeniu práv navrhovateľa, zrušil dotknuté rozhodnutia všeobecných súdov a uložil im vo veci nanovo konať a rozhodnúť.

Dodal, že je vyučený kuchár a nemožno od neho dobre očakávať, že bude vedieť riadne sformulovať a relevantne odôvodniť sťažnosť. Preto potrebuje, aby mu bol ustanovený advokát, ktorý predloží správne právne argumenty a až na základe takejto sťažnosti ústavný súd rozhodne.

Odporca využil svoje právo k odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadriť. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Zopakoval, že rozhodnutia súdov, ktoré sú predmetom ústavnej sťažnosti navrhovateľa boli riadne doručené jeho vtedajšiemu právnomu zástupcovi, pričom sama sťažnosť bola navrhovateľom podaná po zákonom ustanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa ustanovení tretej hlavy druhej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP, § 250l ods. 2 OSP).

Spornou skutočnosťou v prejednávanej veci je otázka zrejmej bezúspešnosti žiadosti navrhovateľa o priznanie nároku na právnu pomoc podľa zákona o bezplatnej právnej pomoci.

Z predloženého spisového materiálu vrátane administratívneho spisu a podaní navrhovateľa nesporne vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal priznania nároku na bezplatnú právnu pomoc v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) stavy pre porušenie základných práv alebo slobôd v konaniach vedených na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 14S/68/2007 a 14S/103/2007.

Po zistení, že navrhovateľ spĺňa predpoklad priznania nároku na právnu pomoc podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona o bezplatnej právnej pomoci, pristúpil odporca k zisťovaniu, či sú naplnené aj ostatné zákonné požiadavky, t. j., že nejde o prípad tzv. zrejmej bezúspešnosti (nepostačuje, že túto nemožno vylúčiť), a že hodnota sporu, ak je vyčísliteľná, presahuje sumu minimálnej mzdy.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o bezplatnej právnej pomoci fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak:

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a

c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 8 zákona o bezplatnej právnej pomoci pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremŕalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Pojem zrejmej bezúspešnosti v spore bol v našom právnom poriadku pôvodne obsiahnutý len v § 138 ods. 1 OSP v súvislosti s posudzovaním žiadosti účastníka konania o oslobodení od platenia súdnych poplatkov, keď OSP pre priznanie oslobodenia odplatenia súdnych poplatkov vylučuje zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Občiansky súdny poriadok však konkrétne neupravuje, čo je potrebné pod týmto pojmom rozumieť. Zákon o bezplatnej právnej pomoci príkladmo uvádza, načo je potrebné prihladať pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu, keďže jednou z podmienok pre priznanie tohto nároku je, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu. Pri aplikácii § 138 OSP všeobecné súdy judikovali, že o zrejmu bezúspešnosť sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že obe konania vedené na Krajskom súde v Trnave boli právoplatne skončené, kedy rozsudok vo veci sp. zn. 14S/68/2007 z 12. mája 2011, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 28. augusta 2012, sp. zn. 8Sžo/36/2011, a opravnými uzneseniami č. k. 14S/68/2007-169 a č. k. 14S/68/2007-199 nadobudol právoplatnosť 13. septembra 2012, a rozsudok vo veci sp. zn. 14S/103/2007 z 12. mája 2011 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 18. apríla 2012, sp. zn. 2Sžo/39/2011, a opravnými uzneseniami č. k. 14S/103/2007-156 a č. k. 14S/103/2007-202 nadobudol právoplatnosť 31. mája 2012. Rozhodnutia boli doručované vtedajšiemu právnenému zástupcovi navrhovateľa.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zo 07. decembra 2012 bola ústavnému súdu doručená 11. decembra 2012 s tým, že ústavný súd je podľa § 23a zákona 38/1993 Zb. bez ďalšieho procesného postupu odložil, pretože nejde o návrh, o ktorom by Ústavný súd Slovenskej republiky mohol a mal meritorne konať podľa čl. 127 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa § 49 ods. 1 OSP ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku sa doručuje iba zástupcovi.

Ako vyplýva zo zistení najvyššieho súdu podľa obsahu predloženého administratívneho spisu, rozsudok vo veci navrhovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 14S/68/2007 nadobudol

právoplatnosť 13. septembra 2012, rozsudok vo veci navrhovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 14S/103/2007 nadobudol právoplatnosť 31. mája 2012. Právoplatnosť oboch rozsudkov nastala momentom doručenia rozsudkov najvyššieho súdu, ktorými bolo rozhodnuté o odvolaniach v každej veci. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol v týchto konaniach zastúpený advokátom, Krajský súd v Trnave postupujúc v súlade s § 49 ods. 1 OSP doručoval rozhodnutia len advokátovi ako zástupcovi navrhovateľa s plnomocenstvom pre celé konanie.

Hoci navrhovateľ správne poukazuje na to, že jedine on je oprávnený podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v označených veciach, nemožno prisvedčiť jeho námietke nesprávneho doručovania označených rozsudkov, pretože tieto boli riadne doručené jeho právnomu zástupcovi s účinkom nadobudnutia právoplatnosti. Lehota na podanie sťažnosti začala teda plynúť 14. septembra 2012 pre rozsudok vo veci sp. zn. 14S/103/2007 a uplynula 14. novembra 2012, a 01. júna 2012 pre rozsudok vo veci sp. zn. 14S/103/2007 s tým, že uplynula 01. augusta 2012.

Možnosť posúdiť dôvody hodné osobitného zreteľa a odpustiť nesplnenie zákonnej podmienky pre podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je pre ústavný súd daná len ohľadom podmienky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j., že sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Túto podmienku však navrhovateľ splnil využitím odvolania v oboch veciach.

Podmienka vyplývajúca z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. podanie sťažnosti v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (v tomto prípade každého z rozsudkom Krajského súdu v Trnave samostatne), je daná ako neodpušiteľná.

Podľa § 23a zákona o ústavnom súde ak sudca z obsahu podania zistí, že nejde o návrh na začatie konania, podanie odloží. O odložení podania písomne vyrozumie toho, kto sa s podaním obrátil na Ústavný súd.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak:

- a) sa týka veci, o ktorej Ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,
- b) Ústavný súd v tej istej veci koná,
- c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia Ústavného súdu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá Ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže Ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak Ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Ako vyplýva z právnej úpravy konania pred ústavným súdom odloženie podania je jedným z konečných vybavení veci, a to z dôvodu, že podanie z jeho obsahu nemožno mať za návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Preto nemožno prisvedčiť námietke navrhovateľa, že odložením jeho sťažnosti ústavný súd konanie o nej neukončil a v prípade priznania nároku na právnu pomoc kvalifikovaným právnym zástupcom bude v ňom pokračovať.

Okrem teda zjavne neskorému podaniu sťažností, možno z na základe oznámenia ústavného súdu o odložení podania navrhovateľa mať dôvodne za to, že sťažnosť navrhovateľa vôbec nespĺňala požiadavky zákona kladené na návrh na začatie konania pred ústavným súdom.

Pokiaľ krajský súd vyhodnotil ako podložené a správne závery odporcu o tom, že vec navrhovateľa, pre ktorú žiada poskytnutie právnej pomoci podľa zákona o bezplatnej právnej pomoci, je vecou zrejme bezúspešnou, je namieste skonštatovať vecnú a právnu správnosť tohto hodnotenia, a teda aj vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu. S ohľadom na zjavne oneskorené podanie návrhu - sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ako aj na spôsob, ktorým už ústavný súd podanie navrhovateľa vybavil, je zrejmé, že zamýšľaná sťažnosť navrhovateľa nemôže byť úspešná.

Preto najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a podľa § 219 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250l ods. 2 OSP a podľa § 250k OSP tak, že navrhovateľovi ich náhradu pre neúspech v konaní nepriznal, pričom priznanie náhrady trov konania úspešnému odporcovi zákon neumožňuje.

Záverom najvyšší súd dáva do pozornosti, že podľa § 14c zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) znení účinnom od 01. januára 2012 (ďalej len „zákon o sídlach a obvodoch súdov“) na konanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam vydaným v konaní o poskytnutí právnej pomoci podľa osobitného predpisu je príslušný:

- a) Krajský súd v Bratislave pre obvod Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Trenčíne,
- b) Krajský súd v Banskej Bystrici pre obvod Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Nitre,
- c) Krajský súd v Košiciach pre obvod Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Prešove.

Citované zákonné ustanovenie zakotvuje tzv. kauzálnu príslušnosť súdov stanovenú v zákone o sídlach a obvodoch súdov, ktorá nahrádza všeobecnú miestnu príslušnosť súdov, a je z neho zrejmé, že o opravnom prostriedku v danej veci mal ako kauzálny miestny príslušný rozhodnúť Krajský súd v Bratislave, keďže sídlo odporcu je v obvode Krajského súdu v Trenčíne. Vzhľadom na ustanovenie § 105 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP však v danom prípade nejde o takú vadu konania, ktorá by spôsobovala nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.